

CLAIRE
DOUGLAS

SESTRA

**CLAIRE
DOUGLAS**

**SESTRA
JANÁ**

Z angličtiny preložil Otakar Kořínek

slovar

Copyright © Little Bear Artists Ltd., 2024

All rights reserved.

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2025

Translation © Otakar Kořínek 2025

ISBN 978-80-556-6895-6

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Mojej rodine

*Už istý čas ťa pozorujem. Chodíš do toho domu zo sivých
tehiel, ktorý má na streche pokazenú anténu a škridly
obrátené machom. Vždy sa náhliš, vždy rýchlo, rýchlo,
rýchlo v tom svojom malom svete. Si nápadná s ryšavý-
mi vlasmi, ktoré niekedy žiaria ako vyleštená meď, ale
zväčša vyzerajú matne a nezaujímavo ako ty. Stavím sa,
že svoj život si neceníš, však? Ani svojho driečneho man-
žela či svoj dom, kde sú v prednej záhrade ružové kríky,
ktoré som videla kvitnúť a vädnúť, však? Stavím sa, že
sa v jednom kuse zaoberáš myšlienkami na to, čo nemáš,
a berieš ako samozrejmé to, čo máš.*

*Tu do toho vstupujem ja. Chcem v tebe vzbudiť túžbu
ceniť si všetko, čo máš v živote. Vážiť si to.*

Lebo o to všetko ťa idem obráť.

PRVÁ ČASŤ

1

TASHA

Sobota 12. október 2019

Keď vonku zavrčí auto, priskočím k arkierovému obloku s výhľadom do ulice, ale nie sú to oni. Vrhнем preľaknutý pohľad na zamračenú oblohu. Keď svieti slnko, všetko vyzerá omnoho krajšie, no dnes sú skromné domce oproti v tieni a pôsobia ušpinené. Ktovie, čo si Kyle o tomto tu pomyslí. Na múre za rohom sú grafity, určite nie Banksy, a pri vchode do miestneho parku bivakuje chlap, ktorý vykrikuje obscénosti. Na okraji mestečka sú, samozrejme, jazerá, ktoré v lete vábia turistov, a v centre Chew Nortonu je veľa krásnych pamiatkovo chránených budov, vydláždené chodníky, drahé butiky a gastro lokály, ale okolité ulice, kde bývame my, boli kedysi robotníckou štvrťou. Zozadu domu máme krásny výhľad na veľký rybník a na kopec Mendip, aj keď jedno aj druhé zahaľuje v tomto ročnom období hmla.

Odolám nutkaniu znova utrieť parapet. Namiesto toho strasiem z vankúša na kresle mačacie chlpy.

„Tasha?“ ozve sa mi za chrbtom Aaron. Obzriem sa. Stojí uprostred izby, v každej ruke hrnček, ešte vždy v pracovnej

kombinéze raziacej terpentínom. „Daj si pohov. Veď k nám neprichádza na pobyt kráľovská rodina.“

„To nie.“ Vezmem mu jeden hrnček. Je v ňom silná káva. Človek by si pomyslel, že keď sme spolu skoro osemnásť rokov, bude si pamätať, že ju mám rada slabú a s mliekom.

„Alica tu bola už miliónkrát,“ dodá Aaron.

Áno, ale nie Kyle, pomyslím si, ale nepoviem to nahlas, lebo by si zo mňa uťahoval, že chcem zapôsobiť na Alicinho pomerne nového manžela. Aaron nie je snobský. Nikdy sa nehrá na niečo, čím nie je, čo je fajn, ale občas frustrujúce.

„V Chew Nortone síce nežije už skoro dvadsať rokov, ale vyrastala tu,“ pripomenie mi, akoby som na to zabudla. „Váš domov v detstve nebol o nič väčší ako teraz ten náš.“ Vyvalí sa na pohovku a ja mám čo robiť, aby som sa nemykla, keď vidím, ako preliačil vankúše, ktoré som pred chvíľou natriasla. Naš detský domov bol v starej fare pri cintoríne z gotických čias, ktorý som si obľúbila, a s Alicou sme sa hrávali medzi starými schátranými náhrobnými kameňmi. Dom bol raz taký veľký ako náš dnešný, ale nechávam si to pre seba, a rovnako, že Alicin a Kyleov dom v Londýne je pri najmenšom tri razy väčší ako tento. „Neviem, prečo si z toho taká rozhodená. Bol to tvoj nápad.“

„Alicin, keď sme už pri tom.“

„No nemusela si na to prikývnuť.“ Usrkne si kávy. Ja na svoju nemám chuť, odložím hrnček na konferenčný stolík. Moje pocity kolíšu medzi strachom z ich príchodu a vzrušením, že sa s nimi uvidím.

„Ty hádam netúžiš stráviť týždeň v ich pompéznom benátskom byte s výhľadom na Canal Grande?“ podpichnem ho.

„Ale áno, nebol som predsa proti.“

Prekríži si členky, akoby sa usádzal na celé popoludnie. Pojem o čase mu je cudzí, zasmee sa zakaždým jeho matka Viv, akoby to bolo čosi, na čo treba byť hrdý. Lenže čím dlhšie sme spolu, tým je to menej zábavné. „Kto by nechcel krajec zo životného štýlu tvojej sestry? A v Taliansku sme nikdy neboli.“

Pred niekoľkými mesiacmi som si v telefóne ťažkala Alici, že od narodenia dvojčiat Elsie a Flossie nemáme s Aaronom čas pre seba a že sa blíži výročie našej svadby a ako zvyčajne sme si na to nič nenaplánovali, keď ona prišla s tým, aby sme si na týždeň zašli do ich letného bytu v Benátkach. Aaron na to skočil, určite aj preto, že nás to bude stáť len letenky, keďže má rád výhodné obchody.

A ja som si pomyslela, že áno, prečo by som i ja nemohla márníť hodiny v elegantných kaviarničkách pri kanáloch, vychutnávať koktaily alebo sa bezstarostne a bez detí potulovať po galériách s vysokými stropmi a žasnúť nad sochami. Predstavila som si nás s Aaronom opálených a uvoľnených, ako sa bozkávame na moste Rialto, uplynulé roky akoby zmizli, a my dvaja takí, akí sme boli, keď sme sa do seba ako tínedžeri zaľúbili – rebelantskí, zábavní, posadnutí jeden druhým. Predstava, že týždeň budem kráčať po Aliciných a Kyleových očarujúcich stopách, bola nesmierne vábivá, no keď je čas ísť, zmocňujú sa ma pochybnosti. Predovšetkým, od svojich takmer trojročných dvojčiat som sa nikdy nevzdialila na dlhšie ako na jednu noc. A potom, neviem si predstaviť, ako budú Alicia a Kyle žiť naším provinčným životom. Budú nás odsudzovať, uškŕňať sa na seba, keď sa všchnú na naše biedne postele? Nie. Som nespravodlivá. Napriek jej úspechu a majetnosti je to stále tá istá Alicia.

„No nič,“ Aaron preletí očami izbu a pochvalne prikývne. „Celé je to tu parádne vyglančené, čo?“

Je. Naš dom nebol nikdy taký vyupratovaný. Vlastne nie odvtedy, čo máme Elsie a Flossie. No aj tak to prebehnem kritickým okom – Aliciným okom – izbové dvere by potrebovali natrieť, drevenú dlážku by sa zišlo naolejovať, na bledosivých stenách špinavé odtlačky labiek a koberec dodriapaný našou krémovou perzskou mačkou Princeznou Sofiou.

Zrak mi padne na Aarona, ktorý tu sedí v zašpinenej kombinéze. „Neskočíš pod sprchu, kým prídu?“ Predpoludním bol v miestnom autoservise, kde pracuje už pätnásť rokov ako mechanik. Na líci má olejovú šmuhu a za nechtami špinu.

„Dobre, idem. Ale nijaké obradné uvítanie odo mňa nečakaj – nech majú neviem koľko peňazí.“ Vstane, vystrie si dlhé nohy a vyzunkne zvyšok kávy.

Spoznali sme sa, keď sme mali sedemnášť. On bol učen a ja som chodila na strednú v Bristole na stenografiu a písanie na stroji. Alica, staršia odo mňa iba o trinásť mesiacov, sa chystala na univerzitu. Prvá z našej rodiny. *Jediná*. A Oxford, nič menej. Aaron nebol nikdy ktovieako uveličený Aliciným vysokým IQ ani bohatstvom. Nikdy sa necítil druhoradý a ja ho za to obdivujem. Bodaj by som sa tak cítila i ja.

Otvára ústa, chce niečo povedať, keď začujeme buchnúť dvere na aute a automaticky hodíme pohľad z okna. Alica vystupuje z ostrožltého športového auta, v nohavicovom kostýme s hlbokým výstrihom vyzerá úžasne, perfektne zvlnené ryšavé vlasy jej padajú na plecía.

Aaron pristúpi k oknu a ticho zahvízda. V prvej chvíli si myslím, že hvízda na Alicu – je napokon zidealizovanou

podobou mňa –, a chcem ho zahriaknuť, nech sa nespráva ako sexistická sviňa, keď vyhrkne: „No doriti, to je McLaren!“

Netuším, čo to je, ale vyzerá draho, hoci autá mi boli vždy ľahostajné, stačilo mi, keď ma odviezli z bodu A do bodu B. Všimnem si, že má iba dve sedadlá. Pekné a nepraktické, keby sa niekto staral o dve deti. Dobré, že som na svoju starú Hondu poistila aj Alicu. Kým stihnem zareagovať, Aaron postaví hrnček od kávy na parapet a ženie sa z vchodových dverí von. V kombinéze trocha krátkej na jeho skoro meter deväťdesiat vyzerá komicky. Ako vrastená do zeme sledujem, ako objíma Alicu, a potom vystupuje Kyle.

S Kyleom som sa spoznala pred vyše štyrmi rokmi. Alica nám ho s Aaronom predstavila pri suši v akejsi apartnej reštaurácii v Covent Garden. Vyzeral ako grécky boh. Grécky boh v trendy džínsoch a v drahejšej košeli od Toma Forda (to som vedela len preto, že sa ho Aaron spýtal, kde tú košeľu kúpil). O tri mesiace sa na dovolenke v Las Vegas vzali bez priateľov či niekoho z rodiny – mama jej to nikdy celkom neodpustila.

Z okna pozorujem, ako si Aaron sadá za volant a sklonený Kyle mu ukazuje, kde čo je. Pri pohľade na ten drahý symbol bohatstva na našej obyčajnej ulici sa mimovoľne prikrčím. Čo si pomyslia susedia?

Zhlboka sa nadýchnem a vychádzam z izby vo chvíli, keď na chodbe zaklopávajú Alicine podpätky. „Á, tu si!“ zvolá Alica, strhne ma do náručia a zaplaví ma oblakom parfuemu. Potom na dĺžku ruky odstúpi, obzerá si ma a ja sa v starom tričku a rozodratých džínsoch cítim ako nahý. „Vyzeráš skvele. Tak dlho sme sa nevideli.“ Najmenej šesť mesiacov.

Mám na jazyku: „Bolo by to menej, keby ste sa celý čas nepopletali kdekade po svete“, ale nechám si to pre seba, lebo by to vyznelo neotesane a túto chvíľu nechcem pokaziť. Napriek rozdielom sme si boli s Alicou vždy blízke. O čosi menej, keď sa na scéne zjavil Kyle, ale to len preto, že žijú tak rušne a nemáme šancu tráviť pospolu veľa času. „Nádh-
hera byť zasa spolu. Tvoj kostým, to je niečo,“ poviem na-
miesto toho.

„Bella Freud,“ vysvetlí a ja prikývnem, tvárim sa, že viem, o čom hovorí. Pohne sa za mnou do kuchyne v zadnej časti domu a sadne si k drevenému stolu zababranému zaschnu-
tými farbičkami dvojčiat. Kuchyňa je dlhá, ale uzučká, je tam miesto len na jedálenský stôl pri jednej stene. K dverám na dvorček sa nám podarilo natisnúť vedľa skrinky s hračkami dvojmiestnu pohovku, ale už zasa sú na nej chlpy Princeznej Sofie, aj keď som ju predtým povysávala.

„Čaj?“

„Och, áno, prosím si. Som úplne vysušená. A čo – kde sú Elsie Else a Flossmeister? Neviem sa dočkať, až ich uvidím.“ Každému vždy vymýšľala iné mená, akoby sme boli dídžeji alebo metalová skupina. Ja som bola roky Tashatron.

Zapnem varič. „Aaronova mama Viv ich vzala ráno do parku.“ Nepoviem, že preto, aby som mohla poriadne upra-
tať dom. „O chvíľu sa vrátia.“

„Stavím sa, že už o kusisko vyrástli.“ Alica bola do nich vždy celá preč, ale zanovito odmietala mať vlastné. „Chýba-
li mi tie broskynky. Priniesla som im darčeky.“ Vždy nosila nadmieru drahé darčeky z nóbl butikov v Hampsteade a odo-
vzdávala ich zabalené do hodvábného papiera v rozkošných darčkových vreckách. „Kyle ich prinesie z auta.“

Pripravím jej hrnček extra silného čaju a postavím ho pred ňu na stôl.

Pritiahnem si oproti nej stoličku a sadnem si. „No ako?“ prehodí. „Tešíte sa? Boli sme v tom byte minulý týždeň a je tam utešené ročné obdobie. Pokojnejšie než v auguste, ale počasie je stále teplé... zväčša! A tie scenérie. Také romantické.“

Alica a Kyle kúpili ten byt vlani, ich prvé dovolenkové sídlo. Sprvu ma prekvapilo, že si ho kúpili v Benátkach, lebo Alica tvrdila, že druhý domov by chcela v Cornwalle, ale potom vysvetlila, že Benátky sú pre nich výnimočné, lebo tam ju Kyle požiadal o ruku.

„Áno, samozrejme, že sa tešíme...“ prisvedčím.

Alica akiste vybadala v mojom hlase obavy, lebo vra-
ví: „Viem, že od detí odchádzate prvý raz, ale s Kyleom sa o ne vynikajúco postaráme. A poniže býva Viv, keby sa vyskytli dajaké problémy. Ale tie,“ nakloní sa a pohladká ma po prstoch, „tie nebudú, neboj sa!“ Naznačuje tým, že ak je schopná udržať si prácu ako biochemička v poprednej biochemickej firme, vie sa postarať aj o dve dievčatká. „Potrebujete to, ty a Aaron. Viem, že ste to nemali ľahké, najmä keď boli dvojčatá ešte bábätká...“

„Nepripomínaj mi tie hrozné roky.“ Rozosmejem sa, aby som prekryla stiesnenosť. V tom som dobrá. Bolo to naozaj ťažké prvé mesiace zvládať dve bábätká. Aaron si mohol dovoliť len dva týždne rodičovskej dovolenky, ale Viv nám zoslal sám pánboh, chodila mi každý deň pomáhať. Neviem, čo by som si bola bez nej počala, najmä keď moja mama bola tak ďaleko. Keď dievčatká dovŕšili rok, z finančných dôvodov som sa musela vrátiť do práce, aj keď som nechcela, no s odstupom času viem, že som urobila dobre, že som si

udržala prácu recepčnej na dentálnej chirurgii. Viv sa starala o dievčatá až donedávna, keď začali chodiť do peknučkých jaslí, kam sa dalo zájsť pešo, a mohla som si predĺžiť úväzok na päť predpoludní týždenne. Teraz mi to pripadá, akoby sme sa vynárali zo zadúšajúceho dusna tých prvých rokov.

„Na chladničku som ti dala ich rozvrh,“ vravím. „Kedy sa začína v jasliach, kedy treba po ne prísť. Zopár ich obľúbených jedál som nechala v mrazničke...“ Pri pohľade na sestrinu tvár sa zarazím. „Čo je?“

„Prestaň si robiť starosti. Nespustím ich z očí.“

Do očí sa mi hrnú slzy, a je to tu, visí to medzi nami vo vzduchu, nikdy nevyslovené, ale ustavične prítomné. Naša rodinná tragédia. V rozpakoch zažmurkám, potlačím slzy. „Sľubuješ?“ vyhrknem skoro pošecky.

Alica mi zovrie ruku. „Na svoj život.“

Verím jej a moja tieseň trochu poľavuje. Viem, že dvojčatá budú s Alicou v bezpečí. Ona jediná to naozaj chápe. Často si kladiem otázku, či skutočný dôvod, prečo nechce vlastné deti, nie je Holly.

V tej chvíli vchádza do kuchyne Aaron s Kyleom v päťách, ten nesie dve ružové darčkové vrecká, a stále melú o autách, o spotrebe a o maximálnej rýchlosti. Alica mi pustí ruku a Kyle sa vtisne na lavicu vedľa nej. Ona sa naňho usmeje, keď jej pod stolom nežne siahne na stehno. Tí dvaja sa v jednom kuse dotýkajú. Aj na verejnosti sa nájdu rukami alebo sedia tak blízko seba, že sa dotýkajú nohami. „Z toho vidíš, že nie sú spolu dlho,“ utrúsil Aaron s trpkým, vyčítavým podtónom, keď sme u nich boli naposledy v marci. V tú noc som ho podnietila k sexu, aby som sebe aj jemu dokázala, že to medzi nami nezvetralo. Že ešte vždy môžeme byť spontánni a sexi.

Budú si tak otvorene prejavovať náklonnosť, keď budú manželmi tak dlho ako my s Aaronom? Asi áno.

Kyle zachytí môj pohľad a vyskočí od stola, akoby si spomenul na náležité správanie. „Tasha! Je krásne znova ťa vidieť!“ Podíde ku mne a bratsky ma objíme. Bože, ten ale vonia. Potom odstúpi. „Mám rád tieto končiny. Chew Valley, úžasná oblasť. Všade zeleň, nádherné jazerá a tá rieka, samozrejme. Dobre padne vrátiť sa sem.“

Doteraz u nás ešte nebol. „Takže to tu poznáš?“

„Áno, trocha. Chodil som s dievčaťom z Chew Magny. Už dávno. Študovali sme na Bristolskej univerzite a ja som občas zavítal do Chew Nortonu.“ Chew Magna je len niekoľko míľ odtiaľto.

Uvedomím si, ako málo toho o Kyleovi viem. Neviem, čo ďalej povedať, a tak sa ho spýtam, či si dá kávu.

„Rád, ďakujem. Čiernu, bez cukru.“

Aaron stojí, opiera sa o zárubňu a s pobaveným výrazom nás pozoruje. Zachytím jeho pohľad a on podvihne jedno tmavé obočie. „No tak dobre. Skočím pod sprchu. Ešte som neskončil s balením.“

„Typický chlap,“ podpichne Alica. „Vždy všetko nechávajú na poslednú chvíľu.“

Aaron sa uškrnie a odpovie jej vytrčeným prstom. Ona mu vyplazí jazyk, a keď odchádza, prevráti na mňa oči v predstieranom pohoršení.

V tej chvíli vbehne zadnými dverami Viv, radostný pokrik ahoj, ahoj, krátke biele vlasy rozčuchrané vetrom. Privedie do kuchyne Elsie a Flossie, kde si skopnú gumáky, rozbehnú sa ku mne, zaboria mi tváričky do stehien a pritom ostýchavo pokukujú po Alici a Kyleovi.

„Ahoj, dievčatká moje nádherné,“ víta ich Alica a vyskočí od stola, očividne potešená pohľadom na neterky, ktoré zbožňuje. Kyle podá Alici vrecká s darčekom. Elsie, odvažnejšia, si obkrúti okolo prsta ryšavú kučierku a odtrhne sa odo mňa prvá. Na lono tety ju vábi darček – pružný, plátenný, pekne zaodetý medvedík. Flossie urobí po niekoľkých sekundách to isté. Netrvá dlho a správajú sa, akoby sa videli s tetou a strýkom iba včera. Flossie sedí Kyleovi na kolenách a s hrivou plavých vlasov a veľkými modrými očami je presne taká, ako si predstavujem Holly. Keď sa na nich dívam, zaplaví ma temný pocit, ktorý nemôžem zo seba vytisnúť. Je to príznak mojej malej sestričky a toho, čo sa jej stalo. Ustavične mi to sedí v podvedomí. Aaron, pravdaže, vedel o Holly ešte prv, než sme spolu začali chodiť. Prípád Holly Harperovej bol v tom čase vo všetkých celoštátnych médiách a odvtedy sa tam občas zjaví. Po niekoľkých rokoch, keď zomrel otec, a krátko predtým, ako som otehotnela s dvojčatami, moja mama sa už nevládala borieť s biľagom tragickej Jeanette Harperovej a odsťahovala sa do dediny na francúzskom vidieku.

„Mám ešte chvíľu zostať, babuľka?“ pýta sa ma Viv. Stojí pri zadných dverách, už očividne navyše.

„Ďakujem, Viv, všetko v pohode, ale dala som Alici tvoje telefónne číslo, keby boli dajaké problémy.“

„Nijaké nebudú,“ tvrdí Alica s úsmevom, ale neunikne mi jej odhodlane vysunutá brada pri náznaku, že by niečo nezvládla. Alica vždy všetko zvládne.

Keď po dvoch hodinách odchádzame, Aaron vlečúc do taxíka kufre a ja premáhajúc plač, že budem týždeň bez dcér, padne

mi zrak na chodník s kresbou pred bránou. Malá hviezdička modrou kriedou, ktorou sa v texte na niečo odkazuje.

Nijako sa tým nezaoberám, pripisujem to deťom alebo robotníkom. Až neskôr si uvedomím jej význam.

Kiežby mi to bolo zišlo na um skôr.

Keby sa tak bolo stalo, mohla som ich zachrániť.

2

Do Benátok prichádzame za tmy. Dva razy sme sa už pohádali, lebo Aaron trvá na tom, že sa tu vyzná – hoci v Benátkach v živote nebol –, a ďalej nás vedie po jednej úzkej kľukatej uličke za druhou. Vo vzduchu sa vznáša vlhký pach vody z kanálov a ja vidím iba šíky budov s flakatými múrmi v odtieňoch okrovej, horčicovej a ružovkastej so zelenými okenicami a balkónikmi, kde sa suší bielizeň. Je to tu špinavšie a deprimujúcejšie, než som si predstavovala. Vlečiem sa hore a dolu po schodoch za Aaronom, ťahám za sebou kufor a túžim byť doma schúlená na pohovke s dvojčatami a mačkou a dívať sa v televízii na animovaný seriál *Prasiatko Peppa*. Toto nie som ja. Nikdy ma nenutkalo cestovať, vidieť svet. Som domased. Stále bývam v tom istom mestečku, kde som vyrastala. Neznášam davy a hluk. Keď som tu, posilňuje to vo mne to, čo som o sebe kdesi hlboko vždy vedela. Nie som dobrodruh, nevábi ma vzrušenie. Nie som Alica.

„Ešte kúsok,“ zavolá Aaron cez plece. Tričko má flakaté od potu, napriek neskorej hodine je tu vlhko aj v polovici októbra a mne sa džínsy lepia na nohy. Vidím, že robí, čo môže,

aby to vyznievalo pozitívne a aby som si myslela, že má aspoň akú takú poondiatu predstavu, kam ideme.

Zastanem a zhlboka sa nadýchnem. V ústach mám sucho ako na púšti a do pleca sa mi zarezáva remeň vaku. „Počkaj. Musím si oddýchnuť.“

Obráti sa ku mne s mobilom v ruke, na ktorom bliká na mape modrý bod. „Podľa tohto je to už len kúsok.“ Okolo nás sa preženie krdeľ mladých ľudí rapotajúcich po taliansky. Vidím, že aj Aaron je z toho vytočený, ale nechce to dať najavo ani priznať, že sme zabľúdili. To sa mu nepodobá. Zväčša býva veľmi trpezlivý a nerád priznáva, že sa mýlil.

„To si hovoril už predtým.“

„Je to ešte o kúsok ďalej, ako som si myslel. Ale pod' už, Tash, veď sme skoro tam.“

Netuším, koľko kanálov a kľukatých uličiek sme už prešli, ani prečo nás taxík doviezol iba na parkovisko. Mohli sme si najat' vodný taxík, ale Aaron vyhlásil, že je to drahé. „Nemala som toho toľko nabaliť.“

Aaron ku mne pristúpi. „Pozri, je to už len za rohom, sľubujem.“ Povzbudivo sa na mňa usmeje. „Nedaleko je Námestie svätého Marka.“ Nemám srdce odvrknúť mu, že mne sa to tak nezdá a že Benátky nie sú ani zďaleka také, ako som predpokladala.

Vystrie ku mne ruku a mne vyskočí v mysli, prečo som vôbec na toto všetko pristala. Sľubovala som si, že skúsim byť dobrodružnejšia, že sa pousilujem prinavrátiť kus stratenej vášnivosti a spontánnosti. Sex sme nemali už mesiace. Zakaždým sme boli buď unavení, alebo jedno – a niekedy obidve – dvojčatá nám vliezli v noci do postele a ani jeden z nás nemal dosť síl odniesť ich späť do detskej izby. Musíme

sa opätovne spojiť, vidieť sa navzájom nielen ako rodičia našich detí, stráviť spolu príjemné chvíle.

Chytím ho za ruku a kráčame mlčky, Aaron o kúsok pred mnou, vedie ma cez zálahy ľudí, ktorí si na jednom moste robia selfie. A potom sú ulice zrazu zaujímavejšie, sú tu obchodíky a reštaurácie. Cítim vôňu pizze a carbonary a zaškrka mi v žalúdku. Ešte sme nevečerali a je takmer deväť hodín.

Ulice konečne ústia na veľikánske rušné námestie, olemované monumentálnymi budovami, a ja v úžase zastanem. Rovno pred nami sa týči tá najveľkolepejšia – klenuté strechy, ozdobné výlisky a iné súsošia, ktoré by Alica vedela pomenovať, ale ja o tom nemám ani zdania. Na pozadí čiernej oblohy je všetko dozlata a dožltá osvetlené.

„To je ono! Námestie svätého Marka. Bazilika. Nie je to krása?“ Ani Aaron nie je veľký cestovateľ, ale je v ňom čosi milé, keď má pocit, že si urobil domácu úlohu, a ja si uvedomím, ako mu na tom záležalo.

„Vyráža to dych,“ odvetím a myslím to vážne. A v tej chvíli zabudnem na pluzgiere a ubolené plece, na to, že v lietadle som si uchmatla len valček Pringles, a vstrečávam do seba tú scenériu, vyhrievam sa v teple večera, vo voni jedla, v cengote pohárov a v radostnom pokriku detí, ktoré pred nami nahánajú holuby. Hodnú chvíľu stojíme s prepletenými prstami a hľadáme na to.

„Alicin a Kyleov byt je odtiaľto len za rohom. Zrejme v nejakom paláci,“ vraví Aaron, hľadiac na mobil.

Ich byt som, samozrejme, videla na fotografiách. Alica mi ich pyšne ukazovala, keď ho s Kyleom kúpili. No až teraz, keď som tu, začína sa mi rozjasnievať, aká to bude nádhera, a vzbĺkne vo mne vzrušujúci plameň.

Prechádzam za Aaronom cez námestie, popri holuboch a zhlukoch ľudí, ktorí sa fotografujú, popri harmonikárovi a maliaroch ponúkajúcich svoje výtvary. Na teplej dlažbe sa odráža svit z okolitých budov. Už aby som tam bola, neviem sa dočkať. Kráčam za Aaronom po vydláždenej bočnej ulici, peknej a tichej. A konečne sme pri bráne z kovaného železa pred stavbou pripomínajúcou rímsky palác so stĺpmi a schodmi vedúcimi k veľkej vstupnej bráne.

„No teda! To je ono?“

„Podľa mapy.“ Aaron zastrčí mobil do vrecka a potisne bránu, ktorá sa so škripaním otvára. Zišlo by sa ju namazať, zažartuje. Keď vojdeme do prednej záhrady, je to, akoby sme zabľúdili do iného vesmíru. Vyvalujeme oči na fontánu a žmurkajúce svetielka po jej obvode, vyzerajú ako ružovo sfarbené mačacie oči. Ťaháme kufre hore schodmi a ja vyberiem zväzok kľúčov, ktoré mi dala Alicia na otvorenie masívnej brány.

„No to ma podrž!“ zvolá Aaron, keď vstúpime do veľkého átria s mramorovou dlážkou. Strop je vymaľovaný na modro a na oranžovo bábätkami s tučnými lícami, vznášajúcimi sa na oblakoch. Stojím s otvorenými ústami. Len čo pokročíme ďalej dovnútra, ovanie nás chladný vzduch a na stole stojí veličinná váza s bielymi kvetmi, ktoré napĺňajú átrium lahodnou vôňou. „A to je ešte len spoločný priestor.“

Zasmejem sa. „Palác ako hrom.“ Pred nami je točité schodisko. Alicin a Kyleov byt je na prvom poschodí.

„Je tu výťah?“

Rozhliadnem sa, ale vidím iba mramor a stĺpy, hodvábné tapety a zložité ornamenty. „Nevyzerá to tak.“

Na prvom poschodí je len troje dverí a Alicin a Kyleov byt má číslo dva. Keď stisnem kľučku a vchádzame dnu, horím od nedočkavosti.

Privítajú nás dve obrovské okná s výhľadom na Canal Grande a kupolovitú strechu Baziliky della Salute, ako oznámi Aaron, ani čo by čítal turistického sprievodcu. Dve veľké biele pohovky stoja premyslene tak, aby z nich bol čo najširší výhľad. (Sestra je posadnutá bielou. Keď si ja oblečiem bielu blúzku, razom si ju niečím pokvapkám.) Väčšinu jedálne zaberá vyleštený oválny stôl a v kúte sa z nej vchádza do zvláštnej kuchyne so žltým zariadením s mosadznými rúčkami. Aaron ma chytí za ruku a ideme do spálne. Je tam posteľ so štyrmi stĺpikmi – ticho sa popod nos usmejem – a na nej hodvábne ružovkasté prikrývky! No samozrejme. Nič menej som neočakávala.

„Pozri, je tu dokonca terasa,“ zvolá Aaron, pustí mi ruku a rozbehne sa k veľkému francúzskemu oknu. V zámke je kľúč, Aaron ním pokrúti a roztvorí okno dokorán. „Och bože! Dievčinka moja. To je... ty kokso... nemám slov...“

Dievčinka. Od narodenia dvojčiat ma takto často nevolá.

V hrdle mi navrie hrča. Mám pocit, že som v dajakom výpravnom filme. Bez slova ho nasledujem na drevenú podlahu terasy práve vo chvíli, keď sa okolo plaví gondola. Po líci mi stečie slza a zároveň sa rozosmejem.

„Si v poriadku?“ spýta sa Aaron ticho, objíme ma okolo pliec a privinie si ma.

Zmôžem sa len na prikývnutie, keď sa k nemu tisnem. Stojíme tam, vdychujeme nočný vzduch, hľadáme na hviezdy na zamatovej oblohe, počúvame vodu, ktorá zľahka čľapká na brehy kanála.

* * *

V noci sme sa, samozrejme, milovali. Práve na to je to tu. Nijaké unáhlené „rýchlo, kým príde dieťa“, je to milovanie, ako keď sme mali po dvadsiatke, kým neprekážal stres, náročná práca, bezsenne noci a tlak života. Len čo sa po večeri vrátíme, zamierime rovno do spálne. Keď si na mňa Aaron nahý ľahne, mihne sa mi hlavou šokujúca predstava, ako sa na tejto posteli milujú Kyle a Alica.

Prebudíme sa do daždivého rána, ale to nijako nestlmí naše nadšenie. Kým sa Aaron sprchuje, ja sa púšťam do vybaľovania. Otváram veľikánske skrine. Jedna časť je očividne Kyleova – cítim jeho vôňu. Druhá, väčšia, je sestrina. Nikdy sme nemali rovnaký vkus – ja som skôr na tričká a džínsy –, ale prechádzam rukou po drahých látkach: jemnučký hodváb, šušťivý šifón a mäkká bavlna. S nechuťou sa obrátim k posteli po džínsové šaty z kufra, no v rukách mi pripadajú tuhé a škaredé. A zároveň mi zide na um, že ak budem týždeň žiť Aliciným životom, prečo sa neobliekať ako ona? Nič by proti tomu nemala. Je veľkorysá, vždy taká bola, už keď sme boli deti. Nechávala ma schrumať posledný kúsok z vrečka lupienok. Zo školského výletu do Amsterdamu mi priniesla plyšového zajačika, ktorého kúpila zo svojho vreckového.

Váham. Bolo by nepatričné nosiť Alicine šaty? Pozriem na svoje džínsové, ktoré v porovnaní s Alicinou parádou vyzerajú v tomto reprezentatívnom byte ako päť na oko. Ale veď sestry si vymieňajú šaty, nie? dôvodím si. Pustím svoje šaty späť do kufra a prehrabávam sa v Aliciných. Vyberiem jemné bavlenné, tmavomodro-biele. Alica je odo mňa o trochu vyššia a štíhlejšia, užšia v páse (nenosila deväť mesiacov dvojčatá), ale šaty mi napriek tomu padnú ako uliate. Zavrtím sa

v nich pred vysokým zrkadlom, odhadujem, či mám vďaka ich strihu väčšie prsia a tenší pás. S našimi dlhými ryšavými vlasmi a zelenými očami by sme mohli byť dvojčatá, o čom Alica rojčí. Mama jej raz povedala, že keď ju čakala, mala syndróm miznúceho dvojčata. „Svoje dvojča som prakticky zjedla,“ zažartovala Alica, keď mi ten rozhovor spomínala, a ja viem, že napriek tej prostorekej poznámke si kladie otázku, aké to dvojča mohlo byť. Sebecky sa teším, že Alicino „dvojča“ neprežilo. Pochybujem, že my dve by sme si boli potom také blízke. Mama by tak možno nebola mala mňa. Ale spomeniem si na Holly a viem, že to nie je pravda.

Z tých myšlienok ma vytrhne Aaron, ktorý vychádza z kúpeľne s uterákom okolo pása. „No teda,“ vyhrkne, keď ma zbadá. „Tieto šaty som ešte nevidel. Sú nové? Vyzerajú drahé.“

„Sú Alicine,“ vysvetlím.

Zamračí sa. „No jasné. Nebola by proti tomu...?“

„Jasné, že nie. No tak, hýb sa,“ nalieham naňho. Siahnem do jednej z Aliciných zásuviek a vyberiembledoružovú kašmírovú vestičku. Neodolám a vezmem si aj jednu Alicinu kabelku – Gucci v bledom slonovinovom odtieni. Môj starý ošúchaný plecniak by sa k tomu oblečeniu nehodil. „Rýchlo, obliekaj sa. Čaká nás prieskum.“

V Aliciných šatách si pripadám ako iný človek. Obula som si aj remienkové sandále, ktoré som našla dolu v skrini. Zvyčajne chodím v čiernych, a keď nemám na sebe škaredú tmavomodrú rovnošatu recepcnej, vždy nosím džínsy. V Aliciných šatách sa však cítim ľahšia. Šťastnejšia, akosi nezbedná, akoby mi ich farby a výstrednosť vnikli pod kožu,

infikovali ma radosťou. Netušila som, že by také niečo mohli robiť šaty.

Prestalo pršať a vyšlo slnko, ktoré sa jagá na hladine kanála. Aaron ma vezme za ruku a mierime na neskoré raňajky ku kaviarničke na chodníku, odkiaľ vidieť most Rialto. Je preplnená, ale zjaví sa čašník v konvenčnom úbore a uvedie nás k stolíku pre dvoch. Okolo nepretržite prúdia davy ľudí a obsluhujúci personál sa im musí vyhýbať, držiac taniere vysoko nad hlavou, keď vychádza z kaviarne k stolíkom vonku. Z Alicinej módnej kabelky vyberiem mobil.

„Prestaň s tým,“ pokarhá ma Aaron. „Dievčatá sú v poriadku. Tvoja sestra si s nimi dá rady, nerob si starosti, a moja mama je poniže...“

„Na ulici. Viem! Ale ráno ešte nemám od Alice nijakú správu, to je všetko.“ Večer mi poslala esemesku, či sme v poriadku dorazili a že dievčatá už spia.

„Sme o hodinu popredu, nezabúdaj.“

„A ty sa s ním môžeš hrať, čo? Predtým si hľadel do mobilu, videla som ťa.“

Aaron sa usmeje a pohodlne sa oprie. V poslednom čase som ho takého uvoľneného nevidela. Vždy býva ležérny, no aj vtedy na ňom badám akési napätie, ktoré predo mnou nechce dať najavo, ale niekedy sa neovládne, keď je nadmerne podráždený z Elsie a Flossie. Práca v servise mu dáva zabráť, ale baví ho – s autami sa babral už ako tínedžer –, ale je to fyzická práca a často prichádza domov celý zmorený. „Hľadal som futbalové výsledky. Včera hrali Bristol Rovers.“ Usmeje sa. „Tak si už niečo objednajme.“ Posunie ku mne jedálny lístok a ja neochotne odložím mobil a vezmem si menu. „A už nijaké reči o deťoch. Sú v pohode.“ Takže o čom bude reč potom?

Sprvu som si toho muža nevšimla. Zahľbila som sa do menu a naokolo je to tu rušné, ale keď dvihnem hlavu, stojí tam pred reštauráciou, pokrčenou nohou sa opiera o odlupujúcu sa omietku a upiera na mňa pohľad. V prvej chvíli mi to polichotí – tridsiatnik, tak trochu drsne fešný, čo mi vždy pripadalo príťažlivé, spod rukáva trička mu vykúka vytetovaná lebka –, ale potom si všimnem jeho výraz. Prenikavý. Nevraživý. Pohľadom preskočí na Aarona a potom späť na mňa. Fajčí, a hoci sa nám stretnú pohľady, svoj neodvráti. Sklopím oči do lona.

Keď znova zdvihnem pohľad, muž pozerá na Aarona, ale ten nič nevníma, hlavu skláňa nad menu. Muž sa zasa sústreďí na mňa a čosi pomaly, nečujne hovorí. Pohybuje len perami. Nerozoznám to. Obzriem sa, možno to adresuje ľuďom, ktorí sedia za nami, ale tí debatujú, smejú sa, nevenujú mu pozornosť. Padne na mňa tieseň.

Aaron vyratúva z menu jedno jedlo za druhým, môj nepokoj vôbec nevníma. „Čo tak paradajky a mozzarellovú bruschettu?“ nadhodí. „Alebo šunku s olivami? Viem, že tie veľké zelené nemáš rada, ale...“ Keď neodpoviem, položí menu. „Tash?“

„Nedívaj sa, ale tam pri múre stojí akýsi muž. A v jednom kuse nás pozoruje.“

Aaron prižmúri orieškovohnedé oči a chce sa obzrieť.

„Povedala som *nedívaj sa*,“ zasyčím. „Niečo mi ticho, nečujne hovoril.“

„Kašli naňho. Pochybujem, že to patrilo tebe. Prečo aj?“ Opäť sa sústreďuje na menu.

„Naozaj, prečo?“ Prebehnem si pohľadom po šatách – po Aliciných šatách. „Možno si ma predstavuje, no, vieš...“ zažartujem.

Aaron zakloní hlavu a rozosmeje sa. Až priveľmi hlasno.
„Je to až také smiešne?“

„Tak prepáč.“ Ospravedlňujem sa. „Jasné, že si ťa predstaviuje. Si parádna.“ Hľadí na mňa s privretými očami.

„To už je lepšie. Ale nemusíš to hovoriť tak ironicky.“

Položí menu na stolík. „Aj ja si ťa predstavujem. Hádám som ti to v noci nedokázal? A dnes ráno?“

„Prestaň už. Mužovi netreba až tak veľa, aby zatúžil vyspať sa so ženou.“

Zatvári sa urazene, otvára ústa, chce ešte niečo dodať, ale vyruší nás čašník.

Keď mu Aaron vyratúva, čo si dáme, zablúdím pohľadom k tej budove, ale muž je preč.